

WATER

& VUUR

Luister naar de uitnodiging voor de Zwavelloop (Brimstone Bleed)
op www.fireandfloodbooks.com.

WATER & VUUR

VICTORIA
SCOTT

Vertaald door Ellis Post Uiterweer

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2014

Copyright © 2014 by Victoria Scott

Oorspronkelijke titel: *Fire & Flood*. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,

557 Broadway, New York, NY 10012, USA

© 2014 vertaling: Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp: Corbis, Shutterstock

Omslagbelettering: Caren Limpens

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6575 7 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

VOOR MIJN ZUSJE, DIE WIST DAT DEZE HET WAS

HE VOORSTEL

EEN

Als mijn haar nog erger gaat kroezen, scheer ik mijn hoofd kaal.

Of ik steek mijn haar in de fik.

Wat het makkelijkst is.

Ik staar naar mijn spiegelbeeld in de vijver en ga met mijn handen door deze plaag van mijn bestaan. Even lijkt ik mijn kastanjebruine krullen in bedwang te hebben. Maar zodra ik mijn handen laat zakken, springt mijn haar weer alle kanten op. Ik wijs met de ongelakte nagel van mijn vinger naar het water. 'Ik heb de pest aan die kop.'

'Tella!' roept mijn moeder achter me. 'Waar kijk je naar?'

Met een ruk draai ik me om en hou een handvol haar vast. Bewijsstuk A.

'Prachtig,' zegt ze.

'Dit heb jij me aangedaan,' zeg ik.

'Nee, die krullen heb je van je vader.'

'Maar jij hebt me naar deze uithoek gesleurd. Montana! Een verziekt experiment om te kijken hoe afgrijselijk ik eruit kan zien.'

Mam leunt tegen de deurpost van ons monsterlijke huis en er verschijnt een soort grijns op haar gezicht. 'We zijn hier nu al bijna een jaar. Wanneer dringt het eindelijk eens tot je door dat dit ons thuis is?'

Terwijl ik op haar afloop, steek ik een gebalde vuist op. 'Ik zal me zetten tot de dood erop volgt.'

Haar gezicht betreft, en meteen heb ik spijt dat ik het Onderwerp ter sprake heb gebracht. 'Sorry,' zeg ik. 'Je weet best dat ik het zo niet bedoelde...'

'Weet ik,' zegt ze.

Ik ga op mijn tenen staan en geef haar een zoen op de wang om me vervolgens langs haar naar binnen te wringen. Mijn vader zit in de voorkamer in een schommelstoel heen en weer te wiegen alsof hij tweehonderdzesenvijftig jaar oud is. Volgens mij scheelt het nog maar een paar jaartjes.

‘Hoi, pa,’ zeg ik.

‘Hoi, doch,’ zegt hij.

Sinds mijn moeder erop stond dat we uit Boston naar een soort niemandsland zouden verhuizen, noem ik mijn vader pa. Dat doet me denken aan die zwart-witfilms met dochters die vreselijke jurken dragen en elkaars haar vlechten. Hij vond zijn nieuwe naam niet leuk, maar hij heeft zich in de loop der tijd in zijn lot geschikt. Waarschijnlijk vond hij dat ik vanwege ons vertrek naar het vagevuur veel meer herrie had kunnen schoppen.

‘Wat gaan we vanavond doen?’ vraag ik terwijl ik op de grond ga zitten. ‘Uit eten in een toprestaurant? Naar de schouwburg in de stad?’

Pap kijkt teleurgesteld.

Dat ben ik ook.

‘Doe me een lol en doe net of je blij en gelukkig bent,’ reageert hij. ‘Dat zou me verdomd veel plezier doen.’

‘Pas op je taal,’ zeg ik misprijzend.

Hij wuift die opmerking weg. Hij doet of hij de man des huizes is en ‘verdomd’ mag zeggen wanneer hij maar wil. Ik schiet in de lach als hij even later kijkt of mam het heeft gehoord.

‘Ik ga naar mijn kamer,’ kondig ik aan.

Pap oogt nog steeds of hij in coma ligt. Dat ga ik ook doen als ik in mijn kamer ben, maar ik doe het tenminste zonder publiek.

De plankenvloer kraakt terwijl ik door de smalle gang naar mijn eigen kerker loop. Een paar meter voor mijn kamer blijf ik stilstaan bij een open deur. Ik kan er niets aan doen dat ik naar het bed in die kamer loop. Ik buig me over zijn slapende gestalte om te controleren of hij nog ademt. Dat is mijn zieke ritueel.

‘Ik ben niet dood.’

Ik schrik van de stem van mijn broer.

‘Jammer,’ zeg ik. ‘Ik hoopte dat je er niet meer zou zijn, want dan kon ik deze grotere kamer krijgen. Jij neemt veel te veel ruimte in beslag, weet je dat wel?’

Hij draait zich om om me te kunnen aankijken en lacht naar me. ‘Ik weeg iets van vijftig kilo.’

‘Precies.’

Ik vind het verschrikkelijk om Cody zo ziek te zien. En het is ook niet fijn om hem een beetje te pesten terwijl ik eigenlijk wel kan janken en ik hem zou willen smeken niet dood te gaan. Maar hij vindt het leuk, die pesterijtjes. Hij zegt dat hij zich dan ‘normaal’ voelt. Dus pesten we elkaar.

‘Je ziet er oud uit,’ zegt Cody.

‘Ik ben zestien.’

‘Hard op weg naar de tachtig.’ Hij wijst naar mijn gezicht. ‘Je hebt rimpels.’

Ik storm naar de spiegel boven zijn ladekast om te kijken. Op het bed hoor ik Cody lachen en dan hoesten. ‘Mijn god, wat ben jij ijdel,’ zegt hij met zijn hand voor zijn mond. Zijn borst gaat zwaar op en neer.

‘Stomkop.’ Ik loop naar hem toe en trek de deken op tot zijn kin. ‘Mam wil weten hoe je je vandaag voelt,’ lieg ik.

‘Beter,’ liegt hij op zijn beurt.

Ik knik en draai me om om weg te gaan.

‘Zeg maar dat ze moet ophouden met zich zorgen maken,’ zegt hij nog.

‘Volgens mij kan het haar allemaal niks schelen.’

Ik hoor hem nog lachen wanneer ik in mijn kamer ben, de deur dicht heb gedaan en me op mijn knieën laat vallen. Ik adem diep in. Hij gaat achteruit. Ik hoor het aan zijn beverige stem. Alsof praten hem grote moeite kost. In het begin viel hij alleen maar af. Toen ging hij ’s nachts zweten en gingen zijn handen trillen. En daarna begon de pret pas echt. Toevallen. Uitvallend haar. Met dubbele tong spreken. Dat begon op een woensdag, en de vrijdag daarop lag hij in coma. Drie dagen later kwam hij bij. Mam zei dat dat was omdat hij een bepaalde voetbalwedstrijd niet wilde missen. Niet dat hij nog speelde. Dat was al een hele poos verleden tijd.

Nu doet hij dit: doen alsof. Hij doet alsof hij de broer is die met een rechtse hoek voor me opkwam. Hij doet alsof hij de zoon is die in de *end zone* het dansje deed dat zijn vader hem had geleerd. Hij is nog steeds de jongen die iets meer dan zijn naam op een wenskaart durft te schrijven. Nog steeds de jongen die van bakstenen huizen houdt, van auto's waarvan de motor brult, en van Cheez Whiz, een soort smeerkaas in een tube die hij recht in zijn mond spuit.

Hij is nog steeds mijn broer.

Hij is mijn broer niet meer.

Ik weet niet waarom mam dacht dat het hier beter zou gaan. Iets van tien artsen wisten niet wat hij had, en toch denkt ze dat de frisse lucht van Montana hem goed zal doen en hem ervan af zal helpen. De blik in haar ogen toen we de verhuiswagen inlaadden, achtervolgt me nu nog. Alsof ze ergens op wachtte.

Of ergens voor vluchtte.

Ik kom overeind en loop naar het raam. Buiten hoor ik zangvogels met gele koppen roepen. In Boston lette ik nauwelijks op vogels. In Boston woonden we in een bakstenen huis en twee deuren verder woonden mijn vriendinnen. We hadden drie verdiepingen van heerlijke ruimte, en restaurants waren op loopafstand.

Hier zijn rotsblokken. En een beek die in de buurt van ons huis stroomt en waar geen vis in zwemt. Tegen de hemel tekenen zich geen daken af, er drijven witte wattige wolken. Er zijn geen burens. Geen meisjes van mijn leeftijd om mee te kletsen over de vreugde van gekleurde panty's. Een enkele, eenzame weg gaat van ons huis naar het stadje. Wanneer ik ernaar kijk, wil ik het liefst een zak aan een stok binden en de weg als een zwerver afsjokken.

Hoge pijnbomen staan om ons huis heen, alsof het hun taak is ons voor de wereld te verbergen. Ik stel me voor dat ik met een ijshockey-masker op naar ze toe ren en met een kettingzaag zwaai. Waarschijnlijk zouden ze zichzelf ontwortelen en me als een tor verpletteren. Begraaf me maar onder hun kronkelige wortels.

Zo wil ik doodgaan wanneer mijn tijd is gekomen.

Met een klap.

Ik schuif het raam open en steek mijn hoofd naar buiten. Wat zou ik er niet voor overhebben om mijn vriendinnen weer te zien. Om een mani- en pedicure te krijgen, en mijn haar te laten föhnen. Of om een Griekse salade te kopen. OMG, feta en kalamata-olijven. Ik zwelg nog een poosje in zelfmedelijden totdat ik aan mijn broer denk. En dan voel ik me precies drie minuten lang de grootste rotzak op aarde.

We zijn hier vanwege hem. En ik zou er alles voor overhebben als mijn broer uit bed kwam en op straat zou dansen zoals twee jaar geleden tijdens Halloween. Of gewoon een paar minuten rechtop zitten zonder te hoesten.

Ik maak een zoemend geluid en draai als een ballerina in de rondte. Ik blijf maar draaien totdat alles als in een waas voorbijvliegt. Wanneer ik ophoud, blijft mijn kamer om me heen draaien, en ik lach als een waanzinnige omdat dit alles is wat ik ter vermaak kan doen.

Wanneer alles weer normaal wordt, valt mijn blik op het bed.

Op de witte sprei staat een blauw doosje.

TWEE

Ik kijk om me heen of er iemand in mijn kamer is. Maar er is natuurlijk niemand. Dan dringt het tot me door wat er aan de hand is. Mijn ouders beseffen dat deze verhuizing erg moeilijk voor me is geweest, en nu proberen ze geluk voor me te kopen. Of in elk geval een einde te maken aan mijn geklaag.

Ben ik echt zo gemakkelijk te paaien?

Nou en of. Als ze blauwe doosjes achter op de verhuishagen hadden gebonden, zou ik achter ze aan zijn gerend totdat mijn voeten gingen bloeden.

Ik vlieg door de kamer en spring met een brede grijns op bed. De afgelopen negen maanden had ik geen internetverbinding en geen mobiele telefoon, en nu voel ik me net een hyena die naar zijn prooi kijkt.

Ik houd het doosje tegen mijn lippen en zeg: 'Je bent van mij, lieveling. Helemaal van mij.'

De tranen springen in mijn ogen, maar dan houd ik mezelf tegen. Het moment van me afvragen wat erin zal zitten is zo gauw voorbij. En zodra dat voorbij is, heb ik niets meer om me op te verheugen. Misschien kan ik het gevoel van voldoening beter uitstellen totdat ik het niet langer meer kan verdragen. Ik zou dagenlang blij kunnen zijn met de gedachte dat ik iets heb om naar uit te kijken.

Ik schud zachtjes met het doosje.

Zet het doosje neer, Tella, denk ik.

'Echt niet,' zeg ik hardop.

Ik sluit mijn hand om het deksel en trek het eraf. Er zit een piepklein kussentje in het doosje. Ik stel me voor dat piepkleine diertjes dat gebruiken in hun piepkleine bedjes. Maar dat is stom, want hoe moeten ze aan zo'n klein sloopje komen?

Ik neem het kussentje tussen twee vingers, en wanneer ik het optil, ben ik verrast door wat ik eronder zie slapen. Ik mik het kussentje op bed en haal een spierwit apparaatje uit het doosje. Het is niet groter dan

een cent en heeft allerlei rare vormen. Het lijkt een beetje... Het lijkt een beetje op een gehoorapparaat.

Met rimpels in mijn voorhoofd draai ik het om. En dan slaak ik bijna een verheugd kreetje als ik aan de andere kant een rood lichtje zie knippen. Knipperende lichtjes zijn cool, vind ik. Die geven aan dat er technologie in het spel is, vooruitgang, en misschien zelfs verbinding met de buitenwereld – verbinding met mijn vriendinnen. Of misschien is het iets met muziek. Wie weet wat er het afgelopen jaar allemaal is uitgevonden? Ik durf te wedden dat op dit apparaatje misschien wel miljoenen nummers staan. En daar ga ik allemaal naar luisteren. Echt naar allemaal.

Ik leg een eed af dat ik me echt, maar niet helemaal hartgrondig, zal verontschuldigen bij mijn ouders, en dan, in de hoop dat ik het nieuwste nummer van Lady Gaga zal horen, stop ik het apparaatje in mijn oor. Hoera, het past! Ik zou niet blijer kunnen zijn dan wanneer een toyboy uit Boston me met diamanten had overladen.

Even friemel ik een beetje en dan belandt mijn vinger op het knipperende rode knopje. Zo, kom maar op!

Zodra ik op het knopje heb gedrukt, hoor ik een klikje. Dat geklik houdt een paar tellen aan. Lang genoeg om me een diep teleurgesteld gevoel te geven. Maar dan gaat het geklik over in ruis, alsof iemand aan de andere kant een radio afstemt.

Ik spring op van het bed en ijsbeer door mijn kamer met mijn hoofd schuin, alsof ik op zoek ben naar het signaal. Ik voel me een idioot, maar het is het leukste wat ik in tijden heb gedaan. Ik ga rechtop staan zodra ik een vrouwenstem hoor. Die komt helder door. Het klinkt alsof deze vrouw nog nooit een woord verkeerd heeft uitgesproken. Geconcentreerd kijk ik naar de grond en luister.

‘Als je deze boodschap hoort, ben je uitgenodigd om Deelnemer te zijn in de Zwavelloop. Alle Deelnemers moeten zich binnen achtenveertig uur melden om hun Pandora-metgezel te kiezen. Indien je niet...’

‘Tella?’ vraagt mijn vader. ‘Wat doe je?’

Ik draai me om en doe een vreugdedansje. ‘Wat is dit?’ Ik wijs naar het apparaatje in mijn oor. ‘Hoe komen jullie hieraan? Het is hartstikke gaaf.’

‘Waar heb je het over?’ Eerst kijkt pap verward, en daarna paniekerig. Even voel ik me net een klein kind. Alsof ik in de hoek moet staan terwijl Cody laat zien dat hij van zijn vrijheid geniet, zoals toen we nog vier en zeven waren. ‘Wat zit er in je oor?’ Mijn vader klinkt raar. Hij praat langzaam, berekenend. ‘Geef het aan mij.’

‘Hè? Waarom?’ vraag ik.

Mijn vader steekt zijn hand uit. ‘Nu.’

Ik kan onmogelijk weigeren. Mijn vader is klein van stuk, maar nu lijkt hij wel een reus. Ik haal het apparaatje uit mijn oor en laat het in zijn hand vallen. Wanneer hij zijn vuist eromheen sluit, weet ik zeker dat mijn nieuwe speeltje voorgoed is geconfisqueerd.

‘Waarom geef je het me dan als je het toch weer afpakt?’ vraag ik.

Pap kijkt me aan alsof hij iets diepzinnigs gaat zeggen, maar hij mompelt alleen maar: ‘Je moeder heeft hulp nodig in de keuken.’ Dan loopt hij de kamer uit met in zijn broekzak mijn enige bron van opwindning voor de komende eeuwen.

Ik houd me vast aan de deurpost en laat mijn hoofd hangen. Het vreemde gedrag van pap maakt me duidelijk dat hij niet degene is die het apparaatje op mijn bed heeft gelegd, waardoor ik me meteen afvraag wie dat dan wel heeft gedaan. En ineens snap ik het. Wanneer ik langs Cody’s kamer kom, roep ik: ‘Leuk hoor, sufkop!’ Zelfs terwijl ik dat roep, stel ik me voor hoe het moet voelen als hij het níét was. Mij gebeuren geen opwindende dingen. Nooit. Maar dat weerhoudt me er niet van om te dagdromen.

Allerlei mogelijkheden schieten door mijn hoofd. En op dit moment ben ik zo’n beetje tot de conclusie gekomen dat de leider van een ondergrondse cultus mij heeft gerekruteerd om deel uit te maken van de Zwavelloop. Of hoe Cody het ook genoemd heeft. Hoe dan ook klinkt het behoorlijk gruwelijk. Het pesten van zijn zusje begint steeds ergere vormen aan te nemen. En mij hoop bezorgen beschouw ik als pesten.

De vraag is hoe hij de stem van die vrouw heeft opgenomen. Blijkbaar houdt hij iets voor me achter. Mijn moeder stond erop dat Cody tot rust zou komen toen we hierheen verhuisden, daarom is elke vorm van technologie verboden. Maar hij moet haast wel iets verstopt hebben. Een laptop. Een smartphone. Iets.

Alleen al door eraan te denken word ik uitzinnig van vreugde.

Even vraag ik me af of ik misschien hondsdol aan het worden ben.

Mam is niet in de keuken, maar ik zie haar in de slaapkamer waar ze met gedempte stem met pap staat te praten.

‘Je had het beloofd!’ fluistert pap. ‘Je had beloofd dat ze haar hier niet zouden kunnen vinden.’

‘Het spijt me. Maar nu is het te laat.’

‘O nee, het is absoluut niet...’

Wanneer mam me ziet, steekt ze haar hand op om hem de mond te snoeren.

‘Tella,’ zegt ze. ‘Ik wil graag dat jij de laatste hand aan het eten legt en dan naar Cody’s kamer gaat. Wij komen zo ook.’ Dan sluit ze de deur.

‘Jemig, dat is pas brutaal,’ mopper ik, maar alleen ik kan het horen. Ik vraag me af waar mijn ouders het over hadden. Ik ben best een beetje van slag door wat ik opving, maar wanneer je broer chronisch ziek is, raak je er wel aan gewend dat je ouders achter gesloten deuren rare dingen zeggen. Dus denk ik niet meer aan hun chagrijnige gedrag en ga doen wat me is opgedragen.

Het is zondag, en die dag is bestemd voor leuke dingen. Dat heeft pap verzonnen, en het komt erop neer dat we in Cody’s kamer spaghetti eten. Dan zitten we met kartonnen bordjes rond zijn bed, en niemand mag iets negatiefs zeggen. Dat houdt in dat iedereen alle vreselijke dingen opspart tot maandag, echt een positieve manier om de week beginnen.

Ik giet de spaghetti af en gooi er dan de inhoud van een blikje pasta-saus overheen. En dan kus ik mijn vingers, zoals Italiaanse koks op tv doen. Vervolgens verdeel ik de spaghetti uit de grote pan over vier borden, strooi er wat Parmezaanse kaas uit een pakje overheen en leg er een stukje stokbrood met knoflook uit de diepvries naast.

Alles wat we eten wordt met zorg en liefde bereid, en verpakt met zo veel mogelijk conserveermiddelen. Dat we iets van vijftig kilometer van de dichtstbijzijnde supermarkt wonen is een garantie dat we nooit meer iets vers zullen eten, tenzij we zelf groenten en fruit gaan verbouwen en dat gaat echt niet gebeuren. Mijn ouders trekken liever hun portemonnee dan dat ze met hun handen werken, en dat is nog een reden waarom we nooit uit de stad hadden moeten weggaan.

Ik loop naar Cody's kamer met een blad vol borden en glazen als een serveerster die gewend is aan veel foaien. Ik heb zelfs een hand op mijn heup zodat ik kan heupwiegen langs de meubels die veel te duur zijn voor een huis als dit. Eenmaal in de gang hoor ik mijn ouders gauw iets tegen Cody fluisteren. Ik blijf staan en probeer hen af te luisteren, maar net op dat moment vinden de vloerdelen het een goed idee om onder mijn gewicht te kraken.

Het gesprek stopt meteen.

'Kom je de spaghetti brengen?' vraagt pap. Zoals hij het zegt, klinkt het alsof hij meer informatie uit me wil trekken dan alleen wat we eten.

Zwierig kom ik de kamer binnen. Het is mijn beste zwier, zo geweldig dat ik bijna het blad laat vallen. Als ik zou moeten kiezen tussen zwieren en spaghetti van de vloer houden, zou ik toch voor zwieren kiezen. 'U kunt aan tafel, geëerde gasten.' Ik deel de prak uit aan mijn familieleden. Wanneer ik pap zijn bord met spaghetti overhandig, kijk ik hem even onderzoekend aan. Ik weet best dat Cody het doosje in mijn kamer heeft gelegd, maar het stoort me dat pap er zo raar over doet. Hij vindt het niet fijn als Cody en ik ruziemaken, en kennelijk was hij niet in de juiste stemming. Toch wil ik weten of hij nog boos is. En ik wil nog liever weten of ik dat apparaatje stiekem uit zijn zak zou kunnen halen. Of het nou een flauwe grap is of niet, het kan me wel behoeden voor een leven van verveling en eenzaamheid.

Onder het eten kletst mam maar door over wat er op de agenda staat wat de lessen van morgen betreft. Ik zou haar er graag aan willen herinneren dat er op zondag niets negatiefs mag worden gezegd, maar ik houd wijselijk mijn mond. Het is augustus, en dat betekent twee dingen: a) het

nieuwe semester bij de Holloways is begonnen, en: b) mam is veel en veel te gretig. Straks stort ze nog in.

Mam is Cody en mij thuisonderwijs gaan geven zodra we hier kwamen wonen. Het was een grote klap voor mijn sociale leven, slechts iets minder erg dan: ‘Raad eens? We gaan naar Montana verhuizen.’ Ik had nooit gedacht dat mijn moeder het type mens was dat in de wildernis wil overleven en haar kinderen thuisonderwijs geeft, maar kennelijk zit ze vol verrassingen. Ik moet toegeven dat ze de beste lerares is die ik ooit heb gehad. Misschien omdat ze straalt als ik het goede antwoord geef, of omdat ze een vreugdedansje doet als we een proefwerk goed hebben gemaakt.

Cody zit rechtop in bed te knikken terwijl mam over de lessen praat. Haar stem klinkt iets te opgewekt, alsof ze erg haar best doet om ons te laten lachen. Ik werp een blik op pap en merk dat ze minstens een van ons niet echt weet te vermaken. Mijn vader zit maar met zijn vork te draaien, waardoor mijn spaghettimeesterwerk één grote knoeiboel wordt.

Ik kan de uitdrukking op zijn gezicht niet langer aanzien. ‘Pap, gaat het een beetje?’

Hij heft zijn hoofd, maar het duurt even voordat er een lachje op zijn gezicht verschijnt. ‘Ja hoor, het gaat prima.’

Prima? Nu weet ik zeker dat er iets aan de hand is. Zonder dat ik er iets aan kan doen laat ik mijn blik even afdwalen naar de zak waar hij het apparaatje in heeft gestopt. Hij legt zijn hand op die zak en kijkt me aan.

‘Kom, Andrea, we gaan afwassen.’ Pap kijkt weg van mij en naar mam. Deze avond kon het verschil tussen hen niet groter zijn: pap somber en onrustig, mam met een stralende missverkiezinglach.

Mam knikt en stapelt onze kartonnen bordjes op. Dan loopt ze weg en kijkt pap in het langsgelopen nog eens aan. Ik krijg de kriebels van al dat geheimzinnige gedoe, dus doe ik mijn mond open om er iets van te zeggen, maakt niet uit wat. ‘Leuke grap, Cody. Jammer dat pap de clou heeft verpest.’ Het zou beter kunnen, maar ik heb het idee dat paps slechte bui is veroorzaakt door het blauwe doosje. Dus waarom zou ik er niet over beginnen wanneer hij er nog bij is?

Cody is zich net in bed aan het optrekken, maar daar houdt hij mee op zodra hij heeft gehoord wat ik zei. Hij slaat zijn ogen neer en balt zijn vuist om een stuk deken. Zijn gezicht ziet er een beetje gepijnigd uit. Er loopt een rilling over mijn rug. Stel dat Cody dat doosje niet in mijn kamer heeft gezet? Maar als hij dat niet heeft gedaan, wie dan wel? Pap is te pissig om het gedaan te hebben, en mam zou zo iets nooit doen. Tenminste, dat denk ik. Ze heeft me het afgelopen jaar te vaak verrast om er zeker van te zijn.

De rillingen over mijn rug gaan over in kippenvel. Maar dan heft Cody zijn hoofd en lacht. ‘Het kostte me veel denkwerk, zusje,’ zegt hij, en hij tikt tegen zijn slaap. Maar dan schudt hij zijn hoofd, alsof ik hem zwaar teleurgesteld heb. ‘Het zou wel hartstikke tof zijn geweest.’

Ik slaak een zucht van verlichting. Een avontuur klinkt veel verleidelijker als het veilig in mijn hoofd zit. Even dacht ik dat hij zou zeggen: ‘Waar heb je het over?’ En dan zou ik hebben moeten beslissen of ik echt wilde dat er iets opwindends gebeurde, of dat ik het gewoon fijn vond om te dromen.

Ik rol met mijn ogen en zeg: ‘Het is eerder flauw. Het zou echt heel flauw zijn geweest.’

Ik loop naar de deur, verbaasd dat pap niets heeft gezegd. Als hij hier kwaad om is, waarom bemoeit hij zich er dan niet mee? Terwijl ik op weg ben om mam in de keuken een handje te helpen, kijk ik even achterom. Ik zie pap en Cody elkaar toeknikken. Gewoon een knikje, niets bijzonders. Maar toch wisselen ze iets uit. Ze zien er allebei opgelucht uit, en daardoor raak ik van slag, omdat ik niet weet waar ze zich zo’n zorgen over hebben gemaakt.

Ik loop door de gang in de richting van mijn neuriënde moeder in de keuken, en ondertussen denk ik steeds aan het apparaatje. Wat kan het zijn? En hoe heeft Cody het in handen gekregen?

Was het wel Cody?

De uitdrukking op zijn gezicht toen pap knikte, doet me aan alles twijfelen. Ik zet mijn glas op het aanrecht, en hoewel ik weet dat mam te-

gen me praat, hoor ik totaal niet wat ze zegt. Want ik kan er alleen maar aan denken dat ik dat witte apparaatje terug wil. Vannacht nog.

DRIE

Dat blauwe doosje was voor mij bestemd en pap heeft het gestolen. Zelfs al had Cody het stiekem in mijn kamer gelegd – en daar begin ik aan te twijfelen – dan had pap niet het recht het af te pakken. Ik ben toch geen kleuter?

Ik zit in het woongedeelte met mam en pap te staren naar het boek dat ik vasthoud. Ik lees niet, ik ben een groots, ingewikkeld plan aan het bedenken om het apparaatje in handen te krijgen. Tot dusverre is er nog niets groots in me opgekomen, maar wel veel wat je ingewikkeld zou kunnen noemen.

Het enige wat ik hoor, en waar ik gek van word, is het geritsel als mijn ouders een bladzij van hun boek omslaan. Want uiteraard staat er in dit huis geen tv. We zouden toch niet willen dat iemand iets ziet van het leven buiten het huis van de Holloways? Echt hoor, zodra Cody ziek werd, verloren mijn ouders de werkelijkheid uit het oog.

Maar dat doet er nu niet toe. De echte reden waarom ik me aan mijn ouders erger is dat ik wil dat ze naar bed gaan. En dat ze slapen. Zodat ze me niet door het huis kunnen zien sluipen op zoek naar mijn apparaatje. En ik gá door het huis sluipen, reken maar!

Ik kijk op de klok. Het is tien uur 's avonds, en mijn ouders zien eruit alsof ze nog best de marathon kunnen lopen. Ik kijk naar hen, en zij kijken in hun boek, en ik wíl dat ze moe worden. Na vijf minuten geestelijke oorlogvoering geef ik het op. En net op dat moment begint pap te geeuwen. Ik heb de overwinning behaald!

‘Ik ga maar eens naar bed,’ zegt hij.

‘Ik kom ook zo,’ reageert mam, zonder op te kijken. Ze beweegt niet.

In de hoop dat ze het voorbeeld van de meerderheid zal volgen, rek ik me uit en zeg: ‘Ik ben doodmoe. Ik denk dat ik ook maar eens ga slapen.’

Dat werkt. Ze gaat met haar vinger over de bladzij. Dat doet ze om een goed punt te vinden om te stoppen. Ze pakt de gekreukte boeken-

legger die ze op Moederdag van me heeft gekregen toen ik iets van negen jaar was en legt die op de juiste plek.

‘Ga je ook naar bed?’ vraag ik.

Ze kijkt op en lacht naar me, maar haar ogen lachen niet mee. Ineens vraag ik me af of mijn ouders bezig waren met waar ik mee bezig was: net doen of ze lezen.

‘Ja,’ zegt ze alleen maar. En dan begint de impasse; ik wacht tot zij opstaat en zij wacht tot... Waar wacht ze eigenlijk op?

‘Oké.’ Ik geef toe. ‘Dan ga ik maar.’ Ik sta op en ga naar mijn kamer, en het boek waar ik niet in las mik ik op de bank. Net voordat ik de kamer uit loop, kijk ik even achterom. Ze kijkt me na, dus zwaai ik even. Mam zwaait terug, maar de lach is van haar gezicht verdwenen.

Er is duidelijk iets aan de hand.

Of mijn familie doet auditie voor de remake van *The Shining*.

Onderweg naar mijn kamer blijf ik even staan bij Cody’s deur. Eigenlijk wil ik doorlopen en net doen of hij in orde is en alles weer is zoals het was. Maar dat kan ik niet. Dus sluip ik zijn kamer in en buig me over het bed. Nu ben ik de inbreker.

Zodra ik weet dat mijn broer nog ademt, ga ik naar mijn kamer en laat me op bed ploffen. Een uur. Zo lang ga ik wachten totdat ik in elk gaatje van dit stomme huis ga zoeken. En dan zal de inhoud van dat geheimzinnige blauwe doosje van mij zijn.

Vier uur later word ik wakker.

Dat was dus de stiekeme missie.

Ik stap uit bed, wrijf over mijn gezicht en ben boos op mezelf omdat ik in slaap ben gevallen. Ik ben de grootste zwakkeling op aarde. Stilletjes trek ik mijn schoenen uit en maak ik inwendig een lijstje van waar ik het best kan zoeken: de jassenkast, de wc in de gang, misschien in de keuken. De keuken. Zou er nog een stuk kersentaart in de ijskast staan? Nee, eerst het apparaatje zien te vinden, dan pas kersentaart.

Ik wil net de deur van mijn kamer opendoen als iets me daarvan weerhoudt.

Rook. Veel rook. En die komt van buiten mijn raam.

Met mijn blik op de rook gericht, loop ik zenuwachtig door mijn kamer. Ik stel me voor dat het huis in brand vliegt. Of een van de auto's van mijn ouders. Hoe zou iemand ons hier kunnen vinden? Het lijkt me een prettig idee dat iemand dat toch zou kunnen. Het liefst een brandweerman van ongeveer mijn leeftijd met een bijl op zijn schouder als een Griekse god. De vlammen rijzen woest achter hem op terwijl hij ons allemaal redt, en dan lacht hij geruststellend naar me, en allemachtig, hij heeft een kuiltje in zijn wang.

Ik schuif het raam open, de geur van brandend hout komt naar binnen. Hoewel ik bang ben dat er iets vreselijks aan de hand is, vind ik het toch een heerlijke geur. Die doet me denken aan thuis in Boston, aan de kille avonden waarop pap de open haard aansteekt en we warme chocolademelk drinken met pastelkleurige marshmallows.

De rook gaat van links naar rechts, en dat doet me vermoeden dat er iets voor het huis in de fik staat. Ik wil net mijn ouders wakker maken als ik in een flits iets roods en zwarts zie. Dat shirt zou ik overal herkennen. Het is het geruite flanellen shirt dat pap aantrekt als hij met oom Wade gaat jagen.

Wat doet mijn vader om twee uur 's nachts voor het huis?

Ik twijfel of ik naar de voorkant van het huis zal gaan om het hem te vragen. Het lijkt me een redelijke vraag. Niemand wil midden in de nacht wakker worden om erachter te komen dat haar vader opeens pyromane neigingen vertoont. Maar iets weerhoudt me daarvan. Misschien omdat hij zo raar doet nadat hij het sprekende apparaatje heeft afgepakt, of de vreemde manier waarop hij voor het eten met mijn moeder stond te fluisteren, of zoals hij naar Cody knikte, alsof ze samen iets achterhielden. Hoe dan ook, ik besluit te gaan kijken zonder dat iemand me kan zien.

Ik kruip uit het raam en denk hoe belachelijk dat eruit moet zien. Als mijn beste vriendin in Boston, Hannah, het zou kunnen zien, zou ze vast niet meer bijkomen van het lachen. Als ik aan haar denk terwijl ze lacht, moet ik zelf lachen, en ik sla mijn hand voor mijn mond wanneer ik aan

de zijkant van het huis neerkom. Deze middag verveelde ik me bijna dood, en nu lijkt ik wel een geheim agent.

Ik ben echt krankzinnig aan het worden.

Ik sluip langs de muur naar de voorkant van het huis en met ingehouden adem kijk ik om de hoek. Pap staat voor een vuurtje in de vlammen te staren. Hij lijkt wel een huurmoordenaar, met die waanzinnige uitdrukking op zijn gezicht. Het vuurtje is eigenlijk verder van ons huis af dan ik had gedacht, en daar word ik nog nerveuzer van. Het lijkt wel of hij stiekem ergens vanaf wil, maar dan doet hij dat niet erg goed.

Met een diepe zucht haalt hij zijn hand door zijn krullende haar. Dan kijkt hij naar iets wat hij in zijn andere hand heeft. Ik probeer met tot spleetjes geknepen ogen te zien wat het is, maar dat lukt niet erg goed vanaf deze plek. Wat het ook is, een lang leven is het niet beschoren, want nadat hij diep adem heeft gehaald gooit hij het in de vlammen. Even vliegt het in een boog door de lucht, en dat is lang genoeg om te kunnen zien dat het iets wits is.

Mijn apparaatje.

Dat nu weg is.

In paniek leun ik tegen de muur. Nu weet ik zeker dat het geen grap was. Pap zou nooit zoveel moeite doen om zich van iets onbelangrijks te ontdoen. En dat nog wel in het holst van de nacht. Er stond iets op dat ding en nu zal ik nooit weten wat het was. Ik doe mijn uiterste best me te herinneren wat de vrouw had gezegd.

Iets over een Zwavelloop of zoiets.

Een uitnodiging.

Achtenveertig uur.

Wanneer ik nog eens om de hoek kijk, kijkt pap mijn kant op. Meteen trek ik me terug en mompel een paar lelijke woorden. Ik hoor zijn voetstappen naderen. Ze komen steeds dichterbij, en ik knijp mijn ogen dicht. Ik ben net een struisvogel: als ik hem niet kan zien, ziet hij mij ook niet. Even later gaat de voordeur open en weer dicht. Ik ontspan, en ik schiet bijna in de lach omdat ik niet ben betrapt.